

Не! Био, вратио се, остао довека...

Под оним нагорелим и израњаваним мостом негде у питомини Авдејевке, иза грудобрана од балвана и стена, на камену обраслом у маховину и крв, ту с почетка земљане стазе кроз...живот и смрт.

Занавек сам остао на пресветом Косову и Метохији, Светој Гори, у Донбасу...

Иста пређа је то, исто небо с Господње преслице, исти вунени бескрај оних џемпера што су мајке плеле синовима да их по њима познају кад дојаве за стадом, кад изникну и процветају из плитких гробова шакама ископаним...

Благослов је кад човек има где занавек да остане. Није то немир, није то лутање, дом је то.

Кућа је где починеш костима- дом је где починеш душом, а душе је у Србину довољно за стотине домова, хиљаде, да подбочи небо на све четири стране...

Душу сам оставио под тим мостом, на камену обраслом у маховину и крв, душом су ме даривали- ја њима дом, они мени дом...

Све сам прађедовске ливаде дао, врело с Градине, цркве и манастире, све колевке и гробове, вериге, икону, још се од Бога узајмио...све су ми ливаде, врела, манастире, гробове, иноне, песме, очињи вид дали- Господу сам вратио што сам узајмио и остало је за вечност, довољно...

И сретох рођеног брата, Илију мог, нит Илији налик, нит именом налик, а Илија мој!

Шта је до рођени брат кад сам му познао и осмех и очи?!

Шта је до рођени брат кад под кишом куршума и паклом гелера стоји ко пред Дечанима и збори о Србији, српству?!

Брат, јашта, сав од очију ко две припрате манастирске, ко конаци хиландарски, келије студеничке, ко Самодрежа, кунем се, могао сам се причестити у њима...

Илија мој, мора да је он, откуд толике љубави ако није брат рођени?!

Само што се вратио из боја. Нит сео, нит се умио, нити се напио воде но стао да се с домом поразговара у мени.

Претерујем? Ни слова!!!

Месецима није видео децу, четворо их има.

Кћер није видео уопште. Јавили су му у киши куршума и паклу гелера да се родила. Јавили су му да му је најбољи пријатељ пострадао које поље одавде...

Сузама је наздравио за обоје: дару с неба и дар небу...

Разговарамо се, све је своје видео у нама... Пита за наше да чује шта о својима, реч о Србији њему је реч о дому.

Како и не би, брат је то, рођени!

Сав од очију, да нас се нагледа, не стижу често гласови дома на фронт, не стижу често с фронта да се гласну дому, па...

Један за другим, како стигну с прве линије, ту с краја ливаде, стану и...

Говоре, ћутимо. Слушам Дрим, Ситницу, Лаб, Мораву, Дрину...говоре...

С толико љубави говоре, Боже не дозволи да издам браћу рођену!

Санкције?! Ко ме, чему?! Овим очима, овој љубави, овој браћи рођеној?!

Никада! С једнаком би љубављу и тад говорили о Србији, исте би то очи биле, но умро бих у њима...

Скочио бих у њих да се удавим, зар брата да издам, да раскућим дом..?

Шта кћери да му кажем кад је видим, он је видео није, но ко да је све видео чувши да смо Срби!

Санкције?! И тад би нас даривали душом, али чиме ми да их дарујемо..?

Никада и ни по коју цену- ово је поље једнако Косовско, ови су грудобрани испосница карејска, овде смо с браћом стали на Литургију под кишом куршума и паклом гелера.

Снакције, никада! Да издамо те погледе, шта би нама остало да догледамо?!

По којем би ме џемперу мајка познала да брата издам..?

Не треба му ништа- само да смо ту још мало, да још коју каже дому...

Санкције, коме?! Његовом небу, као да имамо своје које ће се једнако плавити?

Немамо, иста је то пређа...

Санкције?!

Можда брата сутра куршум не промаши, но живеће, ја ћу мртав лежати у постељи да ме живог нико не нађе у том гробу без белега. Залуду да дозивам...

Донбас- био, вратио се, остао довека!

Ако нам и овде није дом- узалуд нам кућа.

Кости почину, а душа..?

(ИН4С)